

Dary ducha

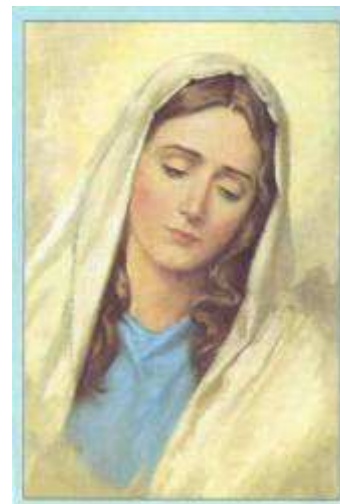
Istý kňaz sa raz pýtal, kdesi na Strednom Slovensku, mládežníkov po birmovke: „Aké dary ste dostali pri Sviatosti birmovania?“ – odpoveď bola pre neho prekvapivá: „Horský bicykel, zlaté náušnice, počítač a všeličo iné...“ Nepochopili si navzájom. On chcel od nich vedieť aké dary Ducha Svätého dostali a oni mu hovoria o hmotných daroch od rodičov a príbuzných. Takto je to aj s naším kresťanstvom? Pán Ježiš ako dar od Otca posliava na Turíce učeníkom Ducha Svätého s Jeho darmi. Nuž, a my by sme radšej očakávali niečo iné ako dary Ducha. To, čo my obyčajne očakávame je predsa dom, peniaze, dobré jedlo, krásna dovolenka, úspech, úctu u ľudí, pohodlie, vlastný pokoj a bezpečie. Ale Duch Svätý? Ten je v skutočnosti pravý opak tohto všetkého: robí nás nespokojnými aj s naším majetkom, s naším pohodlím, s našou vážnosťou, ktoré sa tak často zakladajú na pochybných kompromisoch.

Prečo je to tak? Lebo sme príliš materiálni, príliš telesní. Sú ľudia, ktorí sú ochotní aj svoju dušu zapredať, len aby mali viac peňazí, pohodlia a pôžitku. Do určitej miery je to možné. Človek nemôže úplne odhodiť svoju dušu, teda to, čo ho robí človekom. Ale predsa môže svoju dušu zapredať, uväzniť, alebo jednoducho nedovoliť jej prejavíť sa. Vtedy žije síce medzi ľuďmi ako človek, ale ako človek iný, neľudský – bez svedomia, bez pravého citu, bez lásky... Tento boj bude v človeku stále. Bude to boj medzi „mat“ materiálne hodnoty a „byt“ pritom duchovne prázdny, až tak prázdny, že si už neváži ani seba, ani svoj život. Preto najkrajšie roky života sú roky detstva, keď malý človek nemá takmer nič, ale má niekoho pri sebe, jeho prítomnosť cíti, prežíva a teší sa jej. Obyčajne je to prítomnosť milujúcej matky, otca, prípadne i súrodencov a ďalších, ktorí mu predstavujú lásku a dobro.

Duch Svätý je vo veľmi hlbokom zmysle neviditeľným, nemožno ukázať prstom na Neho, tak ako láska, ktorá sa človeka dotýka v jeho samotných základoch a pretvára ho, no aj napriek tomu ju nemožno ukázať takým spôsobom, ako sa predvádza napríklad nové auto. My obyčajne ak vieme poukázať na lásku, tak ukazujeme na jej nositeľov, na tých ktorí nám ju prinášajú a sprostredkujú. Môže to byť mama, otec, priateľ, priateľka, lebo oni sú viditeľní a sú nositelia a reprezentanti jednej a tej istej lásky v jej mnohých formách. Duch Svätý je číra láska bez vonkajších nositeľov, je láskou v samej podstate. Je tým, ktorý naplnia ľudský život a dáva mu zmysel i vtedy, keď človek nič nemá. Dáva mu chuť, radosť a nádej i vtedy, keď sa všetko zdá byť stratené. Duch Svätý je práve tým jadrom, Láskou v nás, ktorá prináša mnohoraké ovocie.

Keď Ježiš vystúpil do neba a posadil sa v sláve po pravici Božej, mohol poslať svojho ducha do našich duší. Takto teraz bude s nami nie ako vonkajšia osoba, ale ako živá duša. Jeho nanebovstúpenie a zoslanie Ducha samo osebe mu umožňuje, aby sa úplne s nami zjednotil, aby prebýval s nami – s telom i krvou, dušou i božstvom – a aby bol „Kristom v nás“. Najväčšími radosťami v živote sú tie, ktoré pochádzajú z jednoty – jednoty občanov v štáte, jednoty detí a rodičov v rodine, jednoty záujmov a ideálov medzi priateľmi a jednoty dvoch v jednom tele vo sviatosti manželstva. Ale dokonca aj táto posledná jednota, ktorá je najhlbšou v prirodzenom poriadku, lebo prináša plody v deťoch, je stále dosť nedokonalá. Jednota tela nie vždy znamená jednotu duší. Niekedy vonkajšie vlastnenie nejakého človeka je najväčšou prekážkou pre vnútorné vlastnenie. Nikdy nedosiahneme výšku jednoty, ak neexistuje spojenie lások, myšlienok a túžob, ak neexistuje taká hlboká jednota, že myslíme spolu s tým, koho milujeme, milujeme s milovaným, túžime po tom, po čom túži milovaný. A táto jednota sa vo svojej dokonalosti nachádza tam, kde sa duša zjednocuje s Kristovým Duchom, ktorý je Duchom Božím. Radosť, ktoré pochádzajú z ľudských priateľstiev, dokonca aj tých najšľachetnejších, sú len tieňmi a jemnými odrazmi radosť duše, ktorú vlastní Kristov Duch.

To, čo Kristus urobil vo svojej ľudskej prirodzenosti v Galilei, robí aj dnes v iných ľudských bytostiach v New Yorku, Londýne, Paríži a v každom meste a dedinke sveta, kde sú duše, ktoré oživuje jeho Duch. Stále a rodí v iných Betlehemoch sveta, stále prichádza k svojim a jeho vlastní ho neprijímajú, stále učí vzdelaných doktorov práv a odpovedá na ich otázky, stále pracuje pri stolárskom stole, stále „chodí a dobre robí“, stále káže, vládne, posväcuje, vystupuje na ďalšie Kalvárie a vchádza do slávy svojho Otca.

Zdravas, Kráľovná

*zlatého slnka a iných hviezd,
aj celej, celej oblohy,
svoje srdce ti k nohám kladím
a svoje hriechy pod nohy,*

*aby umreli pošliapané
tak, ako hlava hadova,
aby už srdce moje bolo
len samých čností nádoba.*

*Lebo keď hriech sa z neho stratí,
ako keď z cesty zmizne prach,
aj naboso ňou kráčať dá sa,
už nepopáli na päťách.*

*Zdravas, Kráľovná lúk a polí,
čo dávajú nám seno, chlieb.
Vypočuj, prosím, dneska ešte
aspoň pár našich modlitieb.*

*Tie, v ktorých, Matka,
neprestajne o pevné zdravie prosíme,
o spásu duše, o dar lásky,
o návrat tepla po zime.*

*Aj tie, čo večer prednášame
za rodičov a za detí,
nech nad hlavou im po nečase
milostí dúha zasvieti.*

*Nech do dní nových zaznieva im
slávika flauta čarovná.
Zdravím ťa stokrát, stošesťkrát,
Mat' naša, nebies Kráľovná.*

Budovať jednotu

Veľkým duchovným obohatením je všimnúť si rozkvitnutú líuku. Mnohé odtiene zelenej farby a rozmanité druhy kvetov, ich farba, veľkosť, tvar, vôňa vytvárajú na líuke nádhernú jednotu a mnohým obrazne pripomínajú

Ježišove slová „aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe“ (Jn 17, 21). Môžeme si predstaviť dokonalejšiu jednotu, ako je medzi Bohom Otcom a Božím Synom?

Uvedomujeme si bolestnú nejednotnosť vo svete, v národe, okolí. Na aké rôzne delenia pristupujeme. Ak si nedáme pozor, o nás Slovákoch sa bude hovoriť, že keď sa stretieme traja, už máme sedem názorov, politických strán, že sme nejednotní, a to dokonca i vo vzťahu k Bohu. Mnohí sami v sebe nie sme jeden, jedna. Nejde o schizofréniu, ale o hriech. Hriech rozdeľuje a ničí jednotu. Kto pácha hriech, stáva sa otrokom, neslobodným, už nie je šťastným, spokojným, úsmev sa mu vytráca z tváre.

Správy z domova a zo sveta prinášajú túžbu po jednote a pokoji. Napriek tomu pozorujeme medzi ľuďmi bezcitnosť, ľahostajnosť, násilie... Teší nás snaha o jednotu, ktorá sa prejavuje nielen v politickom, kultúrnom, športovom, ale i v náboženskom úsilí. Zdá sa, že svet duchovne dozrieva. Potrebujeme si uvedomiť, čo od nás Ježiš žiada. Budovanie jednoty si vyžaduje zásady založené na láske, pravde a spravodlivosti.

Kolegyne, ktorá v kolektíve rozprávala, prečo sa rozvádza, sa žena, o ktorej sa vedelo, že má krásne manželstvo, spýtala: „Modlíš sa za svojho manžela? Modlíš sa sama za seba? Sľub pred oltárom muža a ženu spája v jeden zväzok. O jednotu sa manželia musia starať celý život. Najlepšie spoločne, ale keď jeden zabúda, druhý musí intenzívnejšie chrániť jednotu. Urobila si ako kresťanka všetko pre vaše sviatostné manželstvo?“

Poznáam starostu, ktorý sa pre politikou rozhádanú obec stal znamením jednoty. Mal to ťažké ako všetci jemu v úrade podobní. K ľudskému prístupu však pripojil niečo, o čom nehovoril: začal sa modliť za obyvateľov zverenej obce.

Všetci sme zodpovední jeden za druhého. Budovanie jednoty je výsada veľkých ľudí. Boh chce, aby sme si boli bratmi a sestrami. Byť kresťanom znamená životom zrealizovať Ježišove slová „aby všetci boli jedno, ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe“ (Jn 17, 21).

Lubomír Stanček

Kultúra srdca

Najväčší problém súčasnosti je srdce človeka. V našej dedine, ktorá sa volá Zem, má všetko do činenia s ľudským srdcom. To sa ukazuje vo všetkých oblastiach nášho života. Kultúra srdca je najnaliehavejšia úloha, aby bol človek šťastný a planéta Zem obývateľná.

Kultúra znamená oživiť odumretého ducha, znova nájsť stratený zmysel života, nechať rozkvitnúť púšť v medziľudských vzťahoch. Kultúra srdca je kultúra, ktorá človeka mení a obnovuje zvnútra.

Kultúra - tá nezávisí od počtu škôl či univerzít, od výšky domáceho rozpočtu, atraktivity múzeí a už vôbec nie od veľkosti športových arén a zábavných parkov. Kultúra je predovšetkým otázkou srdca, Korene každej kultúry sú tlkotom lásky.

Phil Bosmans „Z lásky pre teba“

V stredu , piatok a sobotu sú letné kántrové dni. Záväzný je jeden deň. Obsahom letných kántrových dní sú prosby za jednotu kresťanov, alebo o rehoľné a duchovné povolania.

Sväté omše v týždni po 7. Veľkonočnej nedeli

22.V. utorok

18.00 + Jozef Kolek a rodičia

23.V. streda

18.00 + Jozef Dzíbela (1.výr.)

25.V. piatok

18.00 + Celestín Cíferický a manž. Terézia

26.V. sobota

18.00 + Michal Vavrinčík a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 2- 27

27.V. Nedel'a zoslania Ducha Svätého

8.00 za farníkov

9.15 + Jozef Kerák (1.výr.)

Skončí sa Veľkonočné obdobie. Od pondelka 28.mája budeme sa už modliť „Anjel Pána“

Liturgický kalendár

21.V. pondelok	sv.Krištof Magallanes, kňaz a spol. mučeníci
22.V. utorok	sv.Rita z Kassie, rehoľníčka
23.V. streda	sv.Ján Nepomucký, kňaz, mučeník
24.V. štvrtok	Panna Mária – pomocnica kresťanov
25.V. piatok	sv.Béda Ctihodný, sv.Gregor VII. pápež
26.V. sobota	sv.Filip Néri, kňaz

**Sviatok je pokrmom pre srdce, vracia nádej a silu,
aby sme mohli prežiť utrpenie a ťažkosti
každodenného života.**

Jean Vanier

oo

SLÁVENIE

Jean Vanier, kedysi profesor filozofie, dnes už viac známy ako zakladateľ komunity Archa, vytvoril v druhej polovici minulého storočia nový typ spoločenstva, ktoré v sebe programovo združuje zdravých ľudí s mentálne postihnutými. Toto spolužitie mu postupne otváralo dvere k niektorým pozabudnutým hodnotám ľudského a kresťanského života.

Tak napríklad tvrdí, že jedným z dôležitých prvkov života každého ľudského spoločenstva je striedanie každodennosti a slávnosti. Zdá sa však, že schopnosť oslavovať sa vytráca s bohatstvom. Zatiaľ čo tí najchudobnejší ušetria z mála a nájdu si čas, aby mohli spoločne oslavovať, bohatí v západných krajinách zápasia s nudou, ktorú sa márne usilujú rozptýliť v zábavných a nákupných centrách, prepínaním programov v televízii alebo cestovaním do exotických krajín. Jean Vanier sa domnieva, že sviatok je vždy spojený s rodinnou a náboženskou tradíciou, lenže bohaté spoločnosti pre ne stratili zmysel.

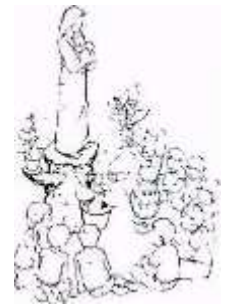
Čím náročnejší a všednejší je každodenný život, tým potrebnéjšie je pre každého z nás zakúsiť chvíľe oslavy, rodinnej aj liturgickej. Ak ideme na svätú omšu vo všedný deň, nečakáme, že bude slávnostná. Ba naopak, sme nervózni, keď trvá zbytočne dlho, pretože nás čakajú ďalšie povinnosti. Nedeľná omša by však mala byť niečím iným, rovnako ako nedeľný obed a nedeľné oblečenie. Všetko to vonkajšie je však len výpomocou a symbolom, aby sme mohli slávnostnejšie a uvoľnenejšie prežiť stretnutie s druhými a so svojím Pánom. Je paradoxné, že sa v našej civilizovanej spoločnosti, či už v rodinách alebo v Cirkvi, musíme začať učiť to, čo všetkým jednoduchým ľuďom bolo vždy samozrejmé: pravdivo prežívať rytmus každodennej obyčajnej práce, aby sme vedeli vychutnať slávenie, a učiť sa oslavovať, aby sme obnovili silu a radosť pre námahu všedných dní.

P.Vojtech Kodet OCarm „O Eucharistii“

oo

Napriek už niekoľkoročnej dostupnosti stále bohatšieho duchovného slovenského literárneho fondu vládne v mnohých dušiach hrubá nevedomosť o základných pravdách katolíckej viery. To sa týka aj vzťahu veriacich k Panne Márii. Keď som vo svojej knižnici objavil knihu „Poznáte Pannu Máriu?“ od saleziána Rafaela Černého, veľmi som sa potešil. Našiel som v nej veľmi prehľadný súhrn všetkého, čo hovorí učenie katolíckej Cirkvi na túto tému, a navyše pridané mnohé konkrétne udalosti zo života. Rád sa s tým podelím s vami aspoň v tomto krátkom článku.

Byť kresťanom znamená patriť Kristovi, nasledovať ho životom. Prečo by sme mali poznať Pannu Máriu? Pretože ona je najvynikajúcejším vzorom viery, lásky a dokonalej jednoty s Kristom - tak sa vyslovil pápež Pavol VI v apoštolskej exhortácii „O správnom spôsobe a rozvoji uctievania Panny Márie“. A ďalej hovorí: Mária je

vzorom uctievania Boha pre celú Cirkev, ale zrejme je učiteľkou nábožnosti aj jednotlivým kresťanom. Veriaci od najstarších čias upierali na ňu svoj zrak, aby podobne ako ona urobili zo svojho života službu Bohu a zo svojej služby životný záväzok. Keď odpovedala Božiemu poslovi „Hľa, služobnica Pána, nech sa mi stane podľa tvojho slova“ (Lk 1, 38), tým predišla prosbu modlitby Pána „Bud' vôľa tvoja“ (Mt 6, 10). Máriin súhlas je pre všetkých kresťanov poučením a vzorom, aby urobili z poslušnosti Otcovej vôli cestu a prostriedok vlastného posväcovania.

A čo verí a vyznáva Katolícka Cirkev o Panne Márii ako záväzné ?

Veríme, že Panna Mária, vždy prekvitajúca slávou panenstva, je Matkou vteleného slova, Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista a vzhľadom na zásluhy svojho Syna bola vykúpená vznešenejším spôsobom, uchránená od akejkolvek škvrny dedičného hriechu a darom milosti ďaleko prevyšuje všetky ostatné stvorenia. Preblahoslavená Panna Mária, Nepoškvrnená, spojená úzkym a nerozlučným zväzkom s tajomstvom vtelenia a vykúpenia, bola po skončení pozemského života s telom i dušou vzatá do nebeskej slávy a staníc sa podobnou svojmu Synovi, ktorý vstal z mŕtvych, vopred prijala budúci údel všetkých spravodlivých. Veríme, že presvätá Bohorodička, nová Eva a Matka Cirkvi pokračuje v nebi v materinskom poslaní voči Kristovým údom tým, že spolupracuje na zrode a vzraste Božieho života v dušiach vykúpených (Pavol VI.).

A teraz aspoň jeden príklad, ktorý potvrdzuje láskavé pôsobenie našej nebeskej Matky v živote ľudí a zároveň pripomína nádhernú hodnotu materstva

Roku 1952 v Long Beach (v USA) vyhlásili za Miss Univerzum Armi Kunselu, Miss Fínska. Tam sa s ňou

stretol mladý Filipínčan Vingilius, ktorý sprevádzal na konkurze sestru Miss Filipín. Pri vyhlásení za Miss Univerzum jej Vingilius spolu s charakteristickým vencom kvetov z Filipín podaroval nádherný perlový ruženec. Armi si ho dala na krk a nosila ho aj na recepciách v kinematografických štúdiách Metro Goldwin Mayer. Nebola katolíčka.

Raz večer, keď unikla fotoreportérom do svojej hotelovej izby, pochytila ju kríza znechutenia a pustila sa do plaču. Aby odohnala smútok, vzala do rúk ruženec a začala opakovať Zdravas Mária.

Vingilius ju priviedol do kostola. Bol október a konala sa ružencová novéna. Armi pozorovala. Hlboko na ňu zapôsobil duch pokoja a radosti, ktorý vyžaroval z tvári veriacich.

V Manile ju Vingilius požiadal o ruku. Súhlasila a zároveň vyjadrila túžbu stať sa katolíčkou. To sa stalo na Veľkú Noc 1953.

Neskôr povedala: „Keď som sa po prvý raz stala matkou, pochopila som, čo znamená vlastniť univerzum. Dieťa v kolíske je pre mňa pravé univerzum.“ (Rafael Černý, SDB „Poznáte Pannu Máriu“, SÚSCM, Rím 1989, s. 5,9, 159-160)

Mesiac máj je venovaný osobitnej úcte k Panne Márii. Na jej príhovor nás Pán Boh chce obdarovať množstvom milosti. Samozrejme, naša úcta k Panne Márii nesmie byť obmedzená len na nejaké obdobie v roku. Byť jej ctiteľom nemôže byť ani zvláštnosťou či výsadou niektorých kresťanov. Veľmi jasne o tom píše svätý Ľudovít Mária Grignon v diele, ktoré aj u nás vyšlo pod názvom „O pravej úcte k Panne Márii“. Určite ho mnohí poznajú, a ostatným ho vrelo odporúčam. Mimochodom: táto kniha bola bránou k väčšiemu pochopeniu Panny Márie aj pre bývalého pápeža Jána Pavla II.

Pán Boh nám v Panne Márii ponúka matku, orodovníčku, učiteľku, sprievodkyňu i vzor na našej ceste k spásu. Poznávajme ju, učme sa od nej a raz sa budeme spolu s ňou i radowať v nebeskej sláve Záleží však na našej vernosti Kristovi a na odhodlaní nasledovať ho už tu na zemi, presne tam, kde sa práve nachádzame

Blumentál S. Lieskovský

KTO MÁ PRAVDU? *Dvaja muži, ktorí žili v malej dedine, sa pre istú vec strašne pohádali. Svoj spor nevedeli nijako vyriešiť. Rozhodli sa preto, že zídu za múdрым mužom, ktorý žil v meste.*

Prvý prišiel k mudrcovi a povedal mu, čo sa stalo. Keď skončil, múdry muž povedal: „Máš absolútnu pravdu.“

Na ďalší deň mudrca navštívil druhý muž a rozpovedal mu príbeh zo svojho pohľadu. Múdry muž mu odvetil: „Máš absolútnu pravdu.“

Keď muž odišiel, za mudrcom prišla jeho manželka, aby mu dohovorila: „Títo muži ti rozpovedali dva úplne odlišné príbehy a obom si povedal, že majú pravdu. To je predsa nemožné - nemôžu mať pravdu obaja.“

Mudrc sa obrátil k svojej žene a povedal jej:

„Máš absolútnu pravdu.“

Ako prvý sa väčšinou začne hnevať ten, kto nemá pravdu.

William Penn

Svätý Andrej Bobola

21.máj

Sv. Andrej Bobola, rehoľník, mučeník, SJ

(†1592 v Palatinat Sandomir, Poľsko; †+ 16. mája 1657 v Janowe, Poľsko)*

Šľachtický syn Andrej Bobola vstúpil ako 18-ročný do rehole jezuitov v litovskom meste Vilno. V nasledujúcich rokoch účinkoval ako obetavý kazateľ a ľudový misionár. Na základe jeho účinkovania sa celé obce vracali nazad do Cirkvi. Čím väčšie úspechy však mal, tým rástla nenávisť jeho protivníkov. Napokon sa ho zmocnili a umučili k smrti. 17. apríla 1938 ho vyhlásili za svätého. Pápež Pius XI. oslovil mučeníka ako orodovníka za jednotu medzi východnou a západnou Cirkvou.

O živelnosti

Za vlády poľského kráľa Jána Kazimíra spojili sa kozáci s Tatármi a porazili jeho armádu. Po víťazstve tiahli litovským Polesím späť k Dnepru. Cestou chytali katolíkov a týrali ich.

Kňaz Andrej Bobola práve doslúžil v dedinke Paradylné sv. omšu, keď niektorí veriaci pristavili pred kostol voz, vysadili naň Andreja, aby sa išiel skryť, lebo kozáci sú mu v päťach. Pri osade Mohylny kočiš zbadal kozákov, zoskočil z voza a utekal do blízkeho lesa. Andrej v tej chvíli pochopil, že Boh má v pláne niečo iné, ako útek. Zišiel preto z voza, kľakol si a prosil:

„Bože, nech sa stane tvoja vôľa.“

Kozáci ho priviazali k stromu a zbičovali. Potom ho uviazali o dva kone a hnali do Janova.

„Si ty Bobola, ten pes, ktorý zvädzá ľudí!? Zriekni sa pápeža“, kričal kozácky stotník.

„Som kňaz - jezuita“, prerušil ho Andrej.

„A vyznávam, že je iba jediná pravá, a to katolícka Cirkev. Som ochotný pre túto vieru aj zomrieť.“

Stotník ho sekol šablou, kozáci mu vyrazili zuby a vypichli oko. Potom ho siahli z kože, pálili, odrezali uši, nos aj jazyk. Nakoniec ho na smetisku sťali... Zrelosť človeka sa jasne ukáže v nepredvídaných skúškach. Takou bola i chvíľa, v ktorej Andrej zbadal blížiacich sa kozákov. Kočiš reagoval útekem, Andrej modlitbou.

Vedel, že ak Boh chce, aby ho chytili, tak útek by bol len plytvaním času. Ten potrebovala teraz jeho duša na modlitbu, a nie telo na útek...

Pane, dnes mi predkladáš príklad živelnosti i zrelosti. Ty sám najlepšie vieš, ako ma prekvapí nepríjemná otázka „na telo“ alebo nečakaná skúška a poznáš i moju reakciu. Prepáč mi to a prosím ťa, pomôž mi, aby viera, že ty si so mnou, posilňovala ma dnes tak, ako verného kňaza Andreja. Amen.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku